

Laudatio – Révész Tamás Mihály 70. születésnapja alkalmából

„Elmúlt hatvanéves, és még mindig ... oktat: nincs őszintébb, becsülete-sebb, derekabb az ilyenfajta embernél. [...] Az iskola és az előadóterem, maguk a fiktív jogesetek békés, ártalmatlan dolgok, de éppen annyi örömet szerezhetnek, különösen az idősebbeknek.”

Révész T. Mihály a hazai tudományos jogászet és a jogtörténetesek közösségének kiemelkedő személyisége, aki a győri jogi képzés megalapítása óta fáradhatatlanul vett részt mind oktatási, mind pedig szervezési munkájával Karunk tevékenységében.

„Reklámszedelgés” helyett következzen egy tudós pálya majd öt évtizedének lehetetlen és csapongó számbavétele. Tisztelegő ünneplés mindennek, ami a jubiláló docens laureatust körülöleli. Mindenekelőtt a mértéket adó ősök és mentorok emlékezete, fentebb stílusú szép tere, a messzibe tűnő boldog gyermekkor. A példaképek: Deák Ferenc és Kéthly Anna, a tanárok és pályatársak, valamint a tanítványok és hallgatók szeretete. Babérkoszorú és krumplileves, „médiacsászárság” és a senki szigetén egy kastély.

Tudományos pályáját 1970-ben kezdte az ELTE Magyar Állam- és Jogtörténeti Tanszékén. A Tanszék vezetésére 1983-ban kapott megbízást, amelyet még további két ciklusban látott el, továbbá vezette az Egyetemes Állam- és Jogtörténeti Tanszéket is, amely aktív időszakot a tananyag-korszerűsítés fémjelezte, melynek eredményeként több jegyzet és tankönyv is napvilágot látott. Tanszékvezetői működése során mindig nagy jelentőséget tulajdonított a tananyagok folyamatos megújításának, új oktatási lehetőségek és módszerek bevezetésének, a jogtörténeti stúdiumok programja formálásának, valamint a képzésben betöltött szerepének meghatározásának, újragondolásának.

Nemcsak feladatnak, hanem meghívásnak tekintette az oktatást, a hallgatókkal való személyes jó kontaktus kialakítását, amelyet személyes kelleme és előadásainak retorikai kisugárzása tesz egyedülállóvá. *„Mindig rögtönözve beszél, de úgy, mintha hosszasan fogalmazta volna. Bevezetései csiszoltak, könnyedek, behízelgőek, olykor meg erőteljesek és emelkedettek. Rögtönzéseiben is megmutatkozik, hogy sokat olvasott és sokat írt.”*

Részt vett a Médiatörvény megalkotásában, 1996-ban az Országgyűlés az akkor alakuló Országos Rádió és Televízió Testület elnökévé választotta. A rendszerváltás utáni Magyarország egyik legégetőbb, rendezetlen kérdéskörének rendbetételére és a törvényben kijelölt

feladatokra vállalkozott ezzel. Mindig a hazai médiapluralizmus és kiegyensúlyozottság céljait szem előtt tartva kereste a megoldást, új járhatlan, néha járhatatlannak tűnő utakat kitaposva tevékenykedett.

A médiahatóságnál betöltött megbízatását követően a Széchenyi István Főiskola és az ELTE Állam- és Jogtudományi Kara közös Oktatási Intézetében nyert főállású oktatóként alkalmazást, ahol a Jogtörténeti Tanszék vezetőjeként, illetve az egyetemi rangra emelkedett intézmény Állam- és Jogtudományi Intézete általános és tudományos igazgatóhelyetteseként tevékenykedett.

2004 januárjától az igazgatói teendőkre ellátására kapott megbízást. Ekkor költözött a Kar mai helyére, ekkor kezdődött meg az oktatói kar és a kari könyvtár intenzív fejlesztése, és megindult a levelezős képzés. Egyike azon személyeknek, akik hittek a „Rába-parti Egyetem” ügyében, akiknek áldozatos munkája révén a jogászképzés győri helyzete stabillá vált, a Kar és a hivatásrendek szervezeti közötti magas szintű szakmai kapcsolat alakulhatott ki.

A mai napig nélkülözhetetlen tagja a tanszéki munkaközösségnek, a jogtörténeti tárgyak oktatásával, doktori iskolai kurzusokkal, valamint a Jog-Állam-Politika folyóirat szerkesztőbizottságának elnökhelyetteseként aktívan járul hozzá Karunk életéhez.

Szerteágazó tudományos munkásságában helyet kapnak az alkotmány- és a közigazgatási jog történeti vetületei, ezen belül is elsősorban a politikai szabadságjogok hazai fejlődésének kérdései. Kiemelt kutatási területe a sajtószabályozás, illetve a szólás- és véleménynyilvánítás szabadságának, sajtójogi kodifikációjának fejlődése. Ez irányú kutatásainak eredményeit foglalta össze monográfiájában, amely A sajtószabadság érvényesülése Magyarországon 1867–1875 címmel jelent meg. A hazai modern médiavilágban betöltött közéleti szerepvállalása tudományos munkásságában és oktatási tevékenységében is tükröződik, több, a hazai médiaigazgatással, a duális mediarendszer kialakulásával, jövőjével kapcsolatos tanulmányában manifestálódott. Pályája során számos díjban és elismerésben részesült.

„Mindezt azért mondtam el, hogy hallgasd meg, legalább azért, hogy egyszer őt is halljad.”

Laudes finita, mi jót is kívánhatunk végezetül? Hívjuk segítőül újra az ifjabb Plinius szavait:^[1] *„Alkoss és munkálj ki valamit, ami mindörökre a tiéd! Többi javadat utánad más és megint más gazdának juttatja a sors, ez azonban szüntelenül a tiéd marad, ha egyszer megszerezted.”*

Az Egyetem és Kar nevében ezúton köszöntjük Professzor Urat, kívánunk Neki sok-sok személyes és az alkotásban meglett boldogságot, Isten éltesse Tanár Úr!

Dr. Lévainé Dr. Fazekas Judit
Dékán

Dr. Barna Attila
Tanszékvezető

Győr, 2015. Karácsony hava

[1] A szövegben közölt idézetek az Ifjabb Plinius leveleinek felhasználásával, köszöntőhöz igazításával készültek. (Ifjabb Plinius levelek, I.3. Baráti buzdítás; II.3. Isaeus dicsérete. Európa Könyvkiadó, Budapest. 1981. 8., 41–42.)